

”...det var en splittring, jag vart främmande för mig själv men också för andra, sedan kom yttre krafter i tiden och byggde på, även detta Ådalen som tog självkänslan och tilliten från så många, på det att inga träd må växa upp till himlen, det behövs inte när det finns så stora skogar, jag lärde mig känna skuldkänslor, hade skuld till så mycket, jag var skyldig till mitt eget liv...”

Ur Edström, Mauritz: *I min faders hus* (1984), s 27-28

”Herrgårn var överheten och höll avståndet. Medan Kapten på sina besök kunde visa patriarkalisk rättrådighet var Disponenten pådrivaren till vardags, som måste visa sin ställning och makt. För honom var arbetarna arbetskraft och tjänstehjon. När hans långa, gängliga gestalt närmades sig under inspektionsturerna på sågen, gick varningens bud viskande som en löpeld:

– Dispen kommer!

Då gällde det att hälsa artigt och arbeta flitigt. Det fanns arbetare som blivit uppkallade till Kontoret och utskällda därför att deras barn inte hade hälsat. Man skulle stå med mössan under armen. Disponentfrun gillade inte att arbetarnas hustrur titulerades fruor och var snar att anmärka när de försökte hävda sig. Tänka sig att en arbetarjanta hade silkesstrumpor på sig då hon skurade farstubron.”

Ur Edström, Mauritz: *I min faders hus* (1984), s 206-207